

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **Mgr. A. H.**
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Kuchynkou
sídlem Moravské náměstí 15, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti ČR**
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025, č. j. MSP-818/2024-OSV-OSV/5,
ve věci poskytnutí informací

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 17. 2. 2025, č. j. MSP-818/2024-OSV-OSV/5 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 269,40 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Pavla Kuchynky, advokáta se sídlem Moravské náměstí 15, Brno.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Včas doručenou žalobou se žalobce domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Okresního soudu v Opavě (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 2. 1. 2025, č. j. 33 Si 193/2024-34, jímž byla částečně odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“).
2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný vůbec nevypořádal námitku podjatosti, kterou žalobce vznesl v odvolání vůči povinnému subjektu. K problematice podjatosti ve vztahu k InfZ žalobce argumentoval rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2012, sp. zn. 7 Ca 169/2009 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 440/2019-63. Dále uvedl řadu věcných žalobních námitek k napadenému rozhodnutí žalovaného.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě pouze odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Rozhodoval přitom v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v odvolání ze dne 8. 1. 2025 proti rozhodnutí povinného subjektu mj. namítl vyloučení povinného subjektu pro podjatost, s tím, že tuto námitku uplatnil již ve svém předchozím odvolání ze dne 27. 11. 2024, považuje ji stále za důvodnou a stěžejní a odvolací orgán se s ní dosud náležitě nevypořádal. Žalovaný konstatoval tuto odvolací námitku v bodech 13 a 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 17. 2. 2025, avšak dále již odůvodnění neobsahuje nic, co by se k tomuto tématu jakkoli vztahovalo.
6. Podle § 20 odst. 4 písm. b), části věty před středníkem InfZ, pokud tento zákon nestanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro odvolací řízení ustanovení správního řádu. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (pozn. soudu: toto ustanovení se v souladu s § 93 odst. 1 správního řádu použije i pro rozhodnutí o odvolání). Jak vyplývá již z velmi archivní judikatury a platí stále, *Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčitě sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno*

a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23).

7. V nyní přezkoumávané věci se žalovaný vůbec nezabýval odvolací námitkou žalobce, týkající se podjatosti povinného subjektu, rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nepřezkoumatelné a je tedy zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
8. Krajský soud proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, aniž se zabýval věcnými žalobními námitkami, neboť přezkoumatelné vyřešení námítky podjatosti má jednoznačně přednost. Nad rámec soud připomíná judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví, jak ji k otázce podjatosti citoval žalobce v žalobě, s níž se krajský soud zcela ztotožňuje.
9. Procesně úspěšný žalobce má v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení, které v daném případě představují náklady právního zastoupení za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepsí žaloby) po 4 620 Kč a 2 režijní paušály po 450 Kč, v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., ve znění od 1. 1. 2025, navýšené o DPH, jejímž plátcem je zástupce žalobce. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem 3 000 Kč tak činí náklady celkem 15 269,40 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku, a to k rukám právního zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 19. února 2026

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu